

DÖBRENTAI KORNÉL

Gólyalábon

Édesanyámnak

„Ülök, csapdos ár és hideg szél
Babyloni sötét vizeknél”

(Ady)

A tengerek is kalodában.

*Az anyatej két piramisa közt
kifeszítve egy hajdani napsugár,
ráaggatva száradok: megnyúzott
tündér bőréből szikrákkal
összeöltött tarisznya;*

*csak anyám
zsákocskázza vele a végtelent.*

A tengerek is kalodában.

*Az Öregisten fölélt dohányzacskója
az ősz, karfiolködök tenyésznek
alján és temetésre idomított
krizantémok;*

*aszpikos agyvelejükön
könyököl a tél, szélesen mereng —
jóllakott meszesgödör.*

Anyám, etesd meg a szívemet;

*bömbölve kitör bordaketrecéből,
átszökken a szájam fölgyújtott
cirkuszkarikáján, oly bestia-könnyed
ívet húz át a pondrók egén,
hogy elvirágzik az ostor.
Anyám, etesd meg a szívemet.*

A mennybolt gólyalábon áll.

*Kanális terelgeti bennem
az isten verítékét,
meggyóntatott*

*gerincemből gyöngyei peregnek,
a hiány görgői, asszonnyá
gyorsulnak rajtuk a mézszárló szüzek.*

A mennybolt gólyalábon áll.

*A bőröm emberlakta emlék.
Vagyok hajamnál fogva felhőre
fölrajszogezett, virradattal
telihordott zsák, parttalan
lélegzettől lengetett, öklökre
húzott éjszakákkal hiába püfölt;*

*a liliputi messzeség ölén
kétoldali üvöltés a nadrágzsebem.*

*Anyám hátát megülve kaptatok
a Nap iránt,
a fájdalomnak nyele van,
megragadom — jöhet a sárkány.*

S Z E N T M I H Á L Y I S Z A B Ó P É T E R

Szekvencia

Kis Pintér Imrének

*Már csak az erkölcs vagy az sem
a régi szép igék
gerinc- emlékek ázalagok között
az ego torzulásai
a döntésképtelenség
a történelmi úr
minden bűn elévülése
az ártatlanság érvénytelensége
a szavak kiszolgáltatottsága
kopasz fejem deres hajad
néhány fél cseresznye kontinuitása
az egymásnak kölcsönzött szabadság*

1977. február